

Să vină Crăciunul

Viorica Mariniuc

Să vină Crăciunul, să vină la vară,
Bunica-i bolnavă și trage să moară,
Dar vara aceasta se poate s-o prindă;
Să vină creștinii, să-i cânte-o colindă!
Bunica i-aude pe dâșii cântând
Și valul durerii îi pare mai blând...
Dar vara sunt treburi, să vină e greu,
Crăciunu-i departe, nu vine oricând –
Bunica-nțelege, dar plânge mereu.

Să vină Crăciunul, să vină la toamnă,
Când iarna-i aproape, iar omul se-ndeamnă
Să strângă recolta, s-o pună în saci;
Dar dacă nu-i vlagă, ce poți ca să faci?
Și moșul Costică e tare bătrân,
El stă de pe-acuma cu frica în sân
Că iarăși rămâne în grea strâmtorare;
Iar pensia e mică și bani nu rămân
Să cheme, pe plată, din sat, ajutoare.

Să vină Crăciunul, să vină degrabă,
Bătrânii de-alături mereu se întreabă
De-o duce feciorul așa cum a spus
Și dacă se roagă la Domnul Iisus.
Crăciunul când vine, feciorul îi sună,
Iar ei lăcrimează cu inimă bună:
— Auzi tu, băbuță, că nu ne-a uitat
Și poate la anul vom fi împreună
Măcar două zile, că-i tare-ocupat.

Să vină Crăciunul, să vină mai des,
Când omu-și procură de toate-n exces,
Mai mângâie-un câine, mai merg prin spitale –
Dar vine banchetul și uită de jale –
Atunci când durerea-i departe de tine,
Să plângi pentru alții e greu și nu-ți vine.
Demult nu mai suntem, demult am fugit
Din grajdul în care merg magi să se-nchine
Și-n iesle stă singur un Prunc părăsit.

Fă, Doamne, să vină un nor de iubire,
Cu vorbe frumoase să dăm găzduire;
Și vorba, și fapta să facem cadou,

Iar mâna întinsă s-o-ntindem din nou.
Să fie creștinul cu inimă largă,
Cu post și credință durerea s-o șteargă,
Dispreț și uitare să n-aibă niciunul
Și unde-i nevoie, acolo să meargă,
Să nu mai aștepte să vină Crăciunul!